

JYRI HOKKINEN

FOKA #1

RYPSISADE

*Kokonaan uusiksi
kirjoitetun Foka-sarjan
avausosa*

Hogane Publishing

Jyri Hokkinen

Rypsisade

Jyri Hokkinen: Rypsisade
Kolmas, korjattu painos

Copyright © 2023 Jyri Hokkinen
Kustantaja: Hogane Publishing
Kirjan kansi ja taitto: Jauri Varvikko ja Jyri Hokkinen
Etukannen originaalikuva: www.nihongo.everystockphoto.com
Painopaikka: Eurooppa
ISBN: 978-952-68393-4-9

Jyri Hokkinen

RYPISISADE

Annille

Prologi

Tukholma, Slussen - lauantai 18 elokuuta 2001

Tapio Fokin katseli ympärilleen Slussenin Hilton hotellin suuressa Crown sviitissä, jonka olohuoneen ikkunasta avautui upea näkymä pimenevän Tukholman vanhan kaupungin valoihin. Hän oli pukeutunut Thaimaassa teettämäänsä yksiriviseen mustaan pukuun. Liivin sijasta hänellä oli takkinsa alla nahkainen kainalokotelo, jossa hän kantoi itävaltalaisista itselataavaa Glock 17 pistoolia.

Tapio seisoi olohuoneen ikkunan edessä tiukka, hiukan ärsyyntynyt ilme kasvoillaan, roikuttaen käsiään yhdessä alhaalla oikea kämmen vasemman päällä leväten. Sviitin olohuone oli tupaten täynnä ihmisiä ja siellä soi musiikki niin lujaa, että kaiuttimien päältä oli illan mittaan tärissyt lattialle useampikin niiden päälle laskettu samppanjalasi. Osa ihmisistä tanssi villisti, mutta suurin osa tyytyi vain kevyesti hytkymään musiikin tahdissa lasit kädessään. Naisvieraat olivat pukeutuneet upeisiin ilta-asuihin. He olivat kaikki nuoria ja kauniita. Heitä olisi voinut luulla vapaailtaa viettäviksi malleiksi tai Tukholman seurapiirien kaunottariksi, mutta lähes kaikki heistä olivat ilotyttöjä, jotka tarjosivat auliisti palve-

luitaan vieraille. Seksin, kokaiinin, viinit ja samppanjan tarjosi juhlien isäntä, joka oli vuokrannut sviitin viikoksi saadakseen kulumaan edes pienen siivun isältään perimästään miljoonaomaisuudesta.

Valkoisilla design-nahkasohvilla ja nojatuoleissa lojui väsähtäneitä juhlijoita. Huoneen nurkassa kiihkeästi suudellut pari pujahti käsi kädessä makuuhuoneeseen, jonka ovenkahvaan mies pyöräytti solmionsa.

Tapio katseli menoa ympärillään tympääntyneenä. Juhlinta sviitissä oli jatkunut jo päiviä. Ihmisiä tuli ja meni, eikä Tapiolla ollut mitään keinoa vaikuttaa siihen, keitä ovesta sisään lappasi. Kaikki, jotka tiesivät sviitistä, olivat tervetulleita. Välillä porukka kävi keskustan yökerhoissa juhlimassa ja toi palatessaan mukanaan aina uusia vieraita.

Tapio kärsi univelasta, nälästä ja jatkuvasta melusta ympärillään. Sen lisäksi hänellä oli kova kusihäätä. Vaikka hänelle jäi keikasta verojenkin jälkeen tuhat viisisataa kruunua tunnilta, tuntui työ täysin merkityksettömältä. Hän oli tullut muutamia vuosia sitten töihin ystävänsä turvapalveluita myyvään yritykseen aivan toisenlaiset työtehtävät mielessään. Nyt hänen piti valvoa, että Tukholman nuoret miljonäärit ja heidän huoransa saivat rauhassa bilettää ja täyttää - urasuunnitelmien sijasta - tyhjät päänsä pääosin laittomilla päihteillä kenenkään häiritsemättä. *Ei jumalauta mitä paskaa*, Tapio ajatteli. Virkavapaalla olevana rikostutkijana hän koki myös melkoista sisäistä ristiriitaa nykyisen toimenkuvansa suhteen.

Tapio oli jo jonkin aikaa seurannut kahden pukukeikarin välistä sanaharkkaa. Riita oli ilmeisesti alkanut tahattomasta tönäisystä, mutta oli kehittymässä tappeluksi. Toinen osapuolista oli Tapion asiakas, juhlien isäntä.

Miehet tönivät jo toisiaan ja Tapio oli juuri aikeissa puut-

tua tilanteeseen, kun suu vaahdossa huutava, vahvasti juopunut vieras löi sviitin isäntää. Suurin osa juhlijoista ei edes huomannut tapahtumaa. Tapio kiirehti paikalle ja otti tiukan otteen lyöjän ranteesta ja kurkusta.

»Out?» hän kysyi asiakkaaltaan hillitessään riehujaa.

»Yes», kasvoiltaan silkkisellä nenäliinalla verta pyyhkivä mies vastasi katsoen turvamiestään pupillit nuuskapurkin kokoisina. Tapio talutti rimpuilevan pukumiehen ulos sviitistä. Hän sulki oven takanaan ja jäi sen eteen käytävälle seisomaan varmistaakseen, ettei mies alkaisi paukuttamaan ovea tai möykkäämään käytävässä. Horjuessaan hissiä kohti pukumies näytti kummallakin kädellään Tapiolle keskisormea olkansa yli. Juuri sillä hetkellä Tapio päätti, että Tukholman seurapiirien suojelutehtävät olisivat hänen osaltaan nähty. Hän palaisi Suomeen. Hän kaipasi Suomea, Stadia ja niin uskomattomalta kuin se hänestä tuntuikin, myös pieni-palkkaista työtään poliisina.

1

Kontion maja

Helsinki, Vartiokylä - torstai 7. toukokuuta 2015

Monelle unelmien asuinpaikka olisi järven rannalla sijaitseva omakotitalo keskellä kaupunkia. Paikka, jossa voisi nauttia omasta rauhasta ja ympäristön vehreydestä, mutta asua kuitenkin vain kävelymatkan päässä lähimmästä taksitolpasta, metroasemasta ja kauppakeskuksesta palveluineen. Tapio Fokin tai Foka, kuten hänen ystävänsä häntä kutsuivat, asui vanhassa puurakennuksessa korkealla metsäisellä kukkulalla keskellä kaupunkia. Asunnon sijainti oli täydellinen, mutta siinä asuminen edellytti kykyä sopeutua elämään ilman nykyajan mukavuuksia.

Kontion Maja, jonka vahtimestarin asunnossa Foka asui, oli Vartiokylän korkeimmalla kukkulalla sijaitseva suuri puinen rakennus. Sen oli 1950-luvulla talkoilla rakentanut paikallinen urheiluseura Mellunkylän Kontio. Foka oli perehty-

nyt seuran historiaan sen verran, että tiesi sen aikoinaan tarjonneen jäsenilleen toimintaa voimistelusta mäkihyppyyn. Sen toiminta oli kuitenkin vuosikymmenten saatossa hiipunut, eikä hyppymäestäkään ollut enää jäljellä kuin muis-toja ja valokuvia. Itse majakin oli jo pahasti rapistunut. Sen seinien harmaa maali lohkeili kauttaaltaan ja ikkunat veti-vät niin, että vihellys kuului. Vahtimestarin asunnon lisäksi rakennuksessa oli kokoustilat, suuri juhlasali ja alakerrassa puulämmitteinen sauna pukuhuoneineen.

Kontion maja oli joutunut 1974 pyromaanin iskun koh-teeksi. Palossa osittain tuhoutuneeseen rakennukseen oli lisätty korjausten yhteydessä vahtimestarille pieni asuin-huoneisto, johon ei kuitenkaan oltu katsottu tarpeelliseksi rakentaa vessaa, eikä peseytymistiloja. Rakennuksen taka-pihalla metsän reunassa oli perinteinen ulkohuussi, jossa asioinnista talvipakkasilla Foka piti yhtä vähän kuin hänen pian viisikymmentä täyttävä eturauhasensakin.

Mellunkylän Kontio järjesti majalla vielä satunnaisia sau-nailtoja, ja juhlasalia vuokrattiin erilaisia tilaisuuksia varten vuosi vuodelta vähenevän kysynnän mukaan. Majan vahti-mestarilla ei ollut juuri muita velvoitteita kuin asua asunnos-sa. Kerran tai pari kuukaudessa Fokan piti olla aukomassa ovia juhlasalin vuokranneille tai lämmittää seuran veteraa-neille sauna.

Palattuaan Tukholmasta Foka oli jatkanut tutkijana poli-i-sin väkivaltarikosyksikössä Pasilassa. Turvamiesvuosinaan melko vapaaseen elämään tottuneelle Fokalle paluu selvit-tämään narkkien itsemurhia ja kantakaupungin juoppo-puukotuksia oli aluksi vaikeaa. Ajan kanssa hän kuitenkin tottui taas rutiineihin ja näki jo itsensä jatkavan virassaan eläkeikään asti. Tilanne muuttui 2007, kun Fokan yksikön

esimies vaihtui. Organisaatiomuutoksen myötä Fokan yksikköön vaihdettu uusi päällikkö, rikosylikomisario Sep-po Riikolainen, ei Fokaa ollut tiimiinsä halunnut. Syynä oli saattanut olla Fokasta liikkuvat, osin vauhdikkaatkin tarinat Tukholman-vuosilta tai niiden myötä Fokalle siunaantunut maine räväkkänä toiminnan miehenä. Foka ei ollut edustanut Riikolaisen käsitystä siitä, millainen hyvän poliisitutkijan olisi kuulunut olla, ja tämä olikin tehnyt kantansa selväksi antamalla kiinnostavat tapaukset muille tutkijoille. Ongelmat esimiehen kanssa olivat murentaneet Fokan työmotivaatiota, mikä oli alkanut näkyä toistuvina krapulapäivinä. Lopullinen päätös lähtemisestä oli syntynyt yksikön pikkujouluissa, joissa Foka oli ratkonut välinsä Riikolaisen kanssa perisuomalaiseen tyyliin nyrkein. Tapausta ei oltu käsitelty virallisesti lainkaan. Se oli sivuutettu humalaisten pikkujoulunujakkana. Paikalla olleiden mukaan yhteenotto, johon tarinoissa usein viitataan Fokinin kehityskeskusteluna, ei ollut ollut kovin tasainen; toisella oli kipeytynyt naama ja toisella nyrkit.

Poliisihommiin tympääntynyt Foka oli siirtynyt ovimieheksi Stone Age -ravintolaan Helsingin Sörnäisissä ja muuttanut asumaan Kontion majalle. Vaikka Fokan asunto olikin karu, hän viihtyi siellä hyvin. Vuokra oli vahtimestarin tehtävien vuoksi täysin nimellinen ja kerrostaloelämäänsä verrattuna elo oli rauhallista. Koiransakin Foka pystyi ulkoiluttamaan vain päästämällä sen ovesta pihalle. Majan tontti ei ollut yksityisaluetta, vaan se oli pieni syrjäinen virkistysalue, jonka läpi kulki yleinen ulkoilutie. Japi, vaikka olikin innokkaasti jälkien perään lähtevä beagle, osasi pysyä tontilla ja vahtia sitä. Se ilmoitti Fokalle aina murahtamalla, jos joku liikkui majan piha-alueilla.

Foka oli jo ennen kymmentä hereillä, koska oli vapaailtanaan päässyt ajoissa nukkumaan. Tällaisina reippaina aamuina hänellä oli tapana heti aamukahvin jälkeen mennä majan juhlasaliin harjoittelemaan.

Noin sadan neliömetrin kokoisen salin lattia oli lakattua koivuparkettia ja sen toisella seinustalla oli suuria lähes lattiasta kattoon ulottuvia ikkunoita. Niistä aukeni näkymä metsään ja kalliolle, jolla hyppymäki oli aikoinaan seissyt. Salin päätyseinällä nakutteli suuri pyöreä koulukello muistuttamassa siitä, että oli rakennuksessa pidetty valmistumisansa jälkeen seitsemän vuoden ajan kansakouluakin.

Foka seisoి salin keskellä katosta roikkuvan nyrkkeilysäkin edessä pyöritellen vetreiksi nukutun yön ja iän jäykistämiä olkapäitään.

Hänellä oli tummat, vain muutaman millin pituiset hiukset ja vahva viiden millin sänki leuassaan. Foka, kuten muutkin turvallisuusalan ihmiset, suosi lyhyitä hiuksia. Pitkät hiukset olisivat vain ylimääräinen kahva päässä, johon vastustaja saattoi painitilanteessa tarttua. Foka oli satakahdeksänkymmentäsenttinen mies, joka painoi aika tarkkaan sata kiloa. Osa kiloista oli punttisalilla tehtyä lihasta, ja osa oli pizzan ja oluen tuomia liikakiloja. Leveine hartioineen Foka oli varsin jämähän oloinen ilmentys, etenkin, kun hänellä oli yllään karatepuku, jonka vyötäisille oli kiedottu kovassa käytöstä haalistunut ja rispautunut ruskea karatevyö.

Fokan kasvot olivat enemmän pyöreähköt kuin kulmikkaat. Ensimmäisenä niissä kiinnitti huomion moneen kertaan murtunut, hieman vino nenä ja kirkkaansiniset silmät. Vaikka Fokan katse oli ystävällinen, oli hänen habituksessaan myös kovuutta, josta oli etua ovimiehen ammatissa. Hän sai satunnaiset riehujat Stone Agessa rauhoittumaan usein vain tiukalla katseella ja parilla hyvin valitulla sanalla.

Karatepuku hänen yllään oli jo parhaat päivänsä nähnyt. Se oli pinttyneen hien kellastama, ja sen vasempaan rinnukseen sinisellä langalla brodeerattu japanilainen Kyokushinkai-kalligrafikin oli haalistunut ja siitä repsotti purkautuvia langanpäitä.

Foka aloitti aamuharjoitukset aina samoilla rutiineilla. Hän suoritti ensin viisikymmentä terävää rystyspunnerrusta. Vuosien ja kymmenien tuhansien punnerrusten jäljiltä Fokan rystysiä peitti kovettunut, paksu ja tunnoton nahka. Punnerruksia seurasi aina sata vatsalihasrutistusta ja Fokan itselleen kehittämä venyttelysarja. Ikäisekseen Foka oli vielä varsin notkea. Hän pääsi aika lähelle täyttä sivuspagaattia ja hyvinä päivinä hän pystyi vieläkin pitkittäisspagaattiin. Yleensä varsinainen harjoitus koostui karatepotkujen ja -lyöntien harjoittelusta erilaisina yhdistelminä ilmaan tai säkkiä vasten. Fokalla oli harvoin aamuja, joina jotain paikkaa ei olisi särkenyt. Puuhakas elämä oli jättänyt jälkensä miehen kehoon. Koska Fokan oikea olkapää oli tuntunut lämmittelyssä normaalia paremmalta, oli hän päättänyt keskittyä pelkästään lyöntiharjoitteluun. Lyötyään säkkiä kaksitoista kahden minuutin erää Foka sammutti eräkellon ja istui lattialle polvilleen, jalkapöydät lattiaa vasten seiza-asentoon. Tämä oli Fokan lempihetki näissä hänen aamuharjoituksissaan. Hänen sydämensä hakkasi vielä kiivaasti ja hengitys oli voimakasta. Hiki valui hengästyneen miehen kasvoilla. Vaikka hänen keuhkonsa huusivat happea, hän piti suunsa tiukasti kiinni ja pakotti hengityksensä kulkemaan nenän kautta. Aikanaan hengitys tasaantui ja syke rauhoitui. Foka piti käsiään reisillään ja keskittyi kuulostelemaan kehonsa tuntemuksia ajattelematta mitään.

Seiza-asennossa istumistaan Foka ei ajatellut meditaatiota. Se oli vain lyhyt, keskittynyt ja rauhallinen hetki Fokan

elämässä. Aina, ennen kuin hän avasi silmänsä, hän pyysi mielessään keholtaan anteeksi sitä, ettei pitänyt siitä parempaa huolta. Sitten hän ajatteli, että edessä olisi hyvä päivä, nousi ylös ja lähti saunalle suihkuun.

2

Nakkeja ja pyörävarkaita

Helsinki - torstai 7. toukokuuta 2015

Toukokuinen aamupäivä oli viileä ja tuulinen. Foka istui aamuharjoituksensa jälkeen viltti harteillaan majan rappusilla kahviaan hörppien ja katseli rusakon jälkiä touhukkaana nuuhkivaa Japia. Se kurvaili kalliolla kuono maassa ja seuraili tarkasti saamaansa vainua. Välillä se pysähtyi pitemmäksi aikaa yhteen kohtaan ja jatkoi sitten taas varmana valitsemastaan uudesta suunnasta. Missään vaiheessa Japi ei kulkenut yli metrin matkaa kääntymättä. Jos sen kulkemaa jäljitysreittiä olisi seurannut näytöltä, olisi reitti muistuttanut kalastajan siimaan syntynyttä sotkua. Foka ei hennonut huutaa Japia vielä sisälle ja keskeyttää sen aamujahtia. Hän laittoi nuuskapussin huulensa alle ja soitti isälleen Antille.

»Halloota», Antti vastasi.

»Huomenta päivää. Mitäpä puuhaillet?»
 »Mitä mä nyt ikinä puuhailen. Uutisia ja aamulehtiä. Mitä itte?»
 »Aattelin, että jos tulisin moikkaamaan», Foka ehdotti.
 »Tule vaan – ja Japi tietysti messiin», Antti innostui.
 »Joo. Me voidaankin kohta lähteä tulemaan. Tarviitko joutain sinne?»
 »En kai mä mitään», Antti sanoi, mutta hoksasi sitten:
 »Tai nakkeja voisit tuoda paketin. Tai lihapullia.»
 »Just. Meinaat ruokaa laitella vai?», Foka naurahti.
 »Ajattelin pottujen seuraksi pyöräyttää kastikkeen. Lähtekääs nyt tulemaan sieltä.»
 »Jep. Vartin päästä ollaan autossa.»

Fokan isä, Antti Fokin oli syntynyt Kajaanissa 1938, mutta oli tullut jo nuorukaisena opiskelemaan Helsinkiin ja tavannut tulevan vaimonsa Teijan. Elämä Kannelmässä ja ura kiinteistöalalla oli alkanut hyvin. Teija oli löytänyt työtä kaupan alalta, mutta jäänyt kotirouvaksi synnytyttyään Tapion keväällä 1966. Perhe oli asunut pienessä Apteekin eläkekassan omistamassa vuokrataksiossa Paimenhuilunpolulla. Ahkeran säästämisen jälkeen Antti oli saanut SYP:stä lainan ja hankkinut heille lomapaikaksi vaatimattoman kesämökin Luhtikylästä. Onnellinen perhe-elämä oli kohdannut järkyttävän käänteen Teijan kuoltua tapaturmaisesti 1973. Antti oli joutunut kasvattamaan Fokan yksin pojasta mieheksi. Äidiksi hän ei Fokalle ollut osannut, eikä halunnut ryhtyä. Hän oli koittanut kasvattaa pojastaan pärjäävän miehen, joka oli saanut itse hoitaa omat tappelunsa ja ongelmansa. Siihen 1980-luvun Kannelmäki olikin tarjonnut riittävän haastavan ympäristön.

Antti oli ollut jo vuosia eläkkeellä isännöitsijän toimes-

taan ja asui yksin kolmen huoneen asuntoaan Kannelmäessä. Enimmäkseen hän oleskeli mökillään Luhtikylässä, missä päivät kuluivat nikkarointipuuhiissa, lähijärvillä kalastellen, saunoen ja konjakkia napsien.

Vieraita odotellessaan Antti siivoili paikkoja. Hän kasasi lehtiä pinoihin, nosti vaatteitaan tuolien selkänojilta pesukoriin ja keräsi kahvimukeja tiskipöydälle. Yksin asuvaksi leskimieheksi Antti piti asuntoaan kohtuullisen siistinä, mutta minkäänlainen sisustaminen ei hänen harrastuksiinsa kuulunut. Asunnon seinät eivät olleet kuulleetkaan vaaleiden pintojen avartavasta vaikutuksesta. Ne olivat saaneet tummat maalipintansa jo vuosikymmeniä sitten, kun seinien kuului olla jämäkän vihreitä tai ruskeita. Lattiaan asti ulottuvissa olohuoneen verhoissa aaltoilevat suuret värikkäät kuviot olivat haalistuneet yllättävän vähän vuosikymmenten saatossa. Kirjahyllyt, ruokapöytä tuoleineen ja sohva olivat kotimaista täyspuutuotantoa ajalta, jolloin kuusiokoloavainta tarvittiin vain autotallissa, jos sielläkään. Keittiön ilmettä piristi oranssit kaapiston ovet.

Pikasiivouksen jälkeen Antti laittoi kahvinkeittimen valmiiksi tippumaan uutta kahvia, pujotti reinot jalkaansa ja meni parvekkeelle tupakalle. Hän vilkaisi kuvajaistaan suuresta olohuoneen ikkunasta. Ikkunassa näkyi kahdeksäkymmentä lähentelevä ikäisekseen kuitenkin varsin hyväkuntoinen mies. Hän haroi kädellään jo harmaantuneita hiuksiaan paremmin ruotuun ja käänsi hymähtäen selkensä kuvajaiselleen. Vielä sisustamistakin vähemmän Anttia kiinnosti vaatteet ja etenkin niiden ostaminen. Hänellä oli kaupunkihousuina aina samat ruskeat leveäväkoiset sammarit ja mökillä paikkoja täynnä olevat siniset työhaalarit. Isoruutuisen flanellipaita kelpasi kummassakin osoitteessa. Muutama lämmin villapaitakin kaapista löytyi syksyn ja talven varalle.

Tapio "Foka" Fokin on jättänyt turvamiehen ja rikospoliisin työt taakseen ja ryhtynyt ravintolan portsariksi Helsingin Sörkassa. Laivamatkalla Tukholmaan Foka riitaantuu yökerhossa kolmen venäläismiehen kanssa. Välikohtaus johtaa kostonkierteeseen, josta paluuta vanhaan elämään ei enää ole.

Foka saa oppia, kuinka kovan hinnan voi harkitsemattomasta teosta joutua maksamaan ja kuinka nopeasti uuden rakkauden huumassa alkanut kevät voi muuttua täydelliseksi painajaiseksi.

Miten tapahtumiin liittyy Moskovan liiga, joka toimittaa amfetamiinia Helsinkiin? Miksi nuori naispoliisi tutkii Juudaksen evankeliumia? Ja miten se liittyy huumeiden yliannostukseen kuolleeseen nuoreen naiseen, jolla oli omituinen tatuointi jalassaan?

978-952-68393-4-9

**Uusi 2023-trilogiaversio
Nyt myös äänikirjana**

